

DE HEKSEN VAN
KRONIEKEN VAN AMBER EN STAAL
VERNALIA

Johan Vandevælde en Martin Muster

DE HEKSEN VAN
KRONIEKEN VAN AMBER EN STAAL
VERNALIA

www.johanvandevelde.be

Vanaf 12 jaar

© 2019, 2025 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Tweede druk: Mei 2025

Coverontwerp: Martin Muster

ISBN: 9789403802121

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

WAT VOORAFGING

HET VERLOREN GALJOEN

Het technisch geavanceerde Armorië voert al jaren strijd tegen de magiërs van Vernalia. Het is een oorlog zonder einde, want de twee legers zijn nagenoeg even sterk.

Het Armorische weesmeisje Lissanda is anders dan de andere kinderen. Ze kan vreemde dingen laten gebeuren, en dat maakt haar gevreesd en gehaat door iedereen in het weeshuis waar ze al twee jaar verblijft. Op een dag brengt de Armorische marine een Vernalische jongen binnen. Hij was cadet aan boord van het Vernalische galjoen Zilverzeil en is tijdens een zeeslag overboord geslagen. Zijn geheugen blijkt gewist – hij weet zelfs zijn eigen naam niet meer. De Armoriërs vermoeden dat hij belangrijke militaire informatie verbergt en stoppen hem in het weeshuis tot zijn geheugen terugkeert. Lissanda voelt meteen een bijzondere band met de jongen en samen besluiten ze te ontsnappen. Op de vlucht voor het leger ontdekken de kinderen een lege piratenkroeg. Wanneer ze binnen eten zoeken, worden ze verrast door de terugkerende piraten. Die weten dat de Armorische marine op zoek is naar twee ontsnapte weeskinderen en nemen hen gevangen. 's Nachts komt een van de piraten hen bevrijden. Het is Harcon, een jonge woudloper uit het Eeuwigwoud die de Vernalische jongen onlangs nog heeft ontmoet. Hij weet dat hij Valdemar Van

Eyckenburg heet en dat de Zilverzeil een belangrijke lading aan boord had.

Harcon vergezelt Lissanda en Valdemar op hun tocht naar Nederhaven, een Vernalisch eiland bezet door Armorië. Bij hun aankomst vinden ze tot hun verrassing de zwaar beschadigde Zilverzeil. Ze sluipen aan boord en ontdekken een magische kist: de mysterieuze lading van het verloren galjoen. Lissanda kan de magische beveiliging rond de kist doorbreken en vindt een groot blauw ei, waarin leven te voelen is.

Wanneer ze met het ei willen ontkomen, worden ze verrast door de Armorische legerkapitein Braga en zijn soldaten. Hij pakt het ei af en gooit de reisgenoten in de kerkers. Gelukkig kunnen ze door een afleidingsmanoeuvre met het ei ontsnappen. Ze splitsen op. Lissanda en Valdemar verstoppen zich bij de Vernalische herbergier Rodius Zonderland en zijn dochter Yandra, in De rovende ekster. Daar komt het ei uit. Het blijkt een memolynx te bevatten – een bijzonder zeldzaam diertje dat gedachten kan lezen en manipuleren. Wanneer kapitein Braga de herberg binnenkomt, kan de memolynx hem in bedwang houden, zodat de kinderen met het dier kunnen ontkomen. Maar de Armorische soldaten zitten hen nog steeds op de hielen. En Harcon, die verbergt zich nog steeds in de stad

1

Twee dagen lang verschool Harcon zich nu al op de daken van de stad. Een aanval van de Vernalische vloot enkele dagen geleden had verschillende gaten geslagen, waarin de woudloper zich overdag kon verstoppen. Alleen 's nachts kon hij zich buiten wagen. Enerzijds zocht hij naar een manier om ongezien uit Nederhaven te komen en anderzijds naar een spoor van Lissanda en Valdemar. Maar de twee jongeren leken wel van de aardbodem verdwenen. Alleen het feit dat de soldaten nog steeds naarstig de steegjes van Nederhaven doorzochten, vertelde Harcon dat ze de twee tieners, en vooral dat raadselachtige ei, nog niet gevonden hadden.

De nacht was aangebroken – de tweede nacht voor Harcon op de daken van de stad. Hij had honger en dorst, maar hij waagde het nog steeds niet om bij een regenton naar beneden te klimmen om wat te drinken. Het risico om door een patrouille ontdekt te worden was nog veel te groot. Verlangend keek Harcon uit over de zee, waar de zon daarnet was ondergegaan. De haven was de enige manier om van dit vervloekte eiland weg te komen. De muren en de beide stadspoorten werden echter zwaar bewaakt. En zodra hij erin zou slagen om in de haven te geraken, zou er niets anders op zitten dan in het inktzwarte water te duiken en het op een zwemmen te zetten. Daarbij zou hij rekening moeten houden met de vuurtoren aan het uiteinde van de

haveninham, die zijn schijnsel over het water en de aangemeerde schepen liet dwalen. En dan was er ook nog eens het Armorische fregat dat dwars in de havengeul lag en daar de wacht hield. Zelfs wanneer Harcon uit het licht van de vuurtoren bleef en zo lang mogelijk onder water probeerde te blijven, liep hij toch nog gevaar om ontdekt te worden. Daarom bleef hij liever hier op het dak wachten tot de soldaten weggingen van de stadswallen. Dan kon hij over de muur klimmen. Als woudloper zat klimmen hem in het bloed en hij deed het veel liever dan in ijskoud water te moeten duiken.

Het kleine vrachtschip Louise, waarmee Harcon en de twee kinderen naar Nederhaven waren gereisd, lag niet meer in de haven. De kapitein, een oude zeerot die Job heette, was klaar en duidelijk geweest dat hij zo snel mogelijk weer uit Nederhaven weg wilde nadat ze bijna tot zinken waren gebracht toen ze midden in een zeeslag waren verzeild geraakt.

In de steeg onder Harcon klonk het ritmische geklop van marcherende laarzen. Soldaten op patrouille, wist hij. Maar hij hoorde ook een diepe, dreunende stem die bevelen riep naar de soldaten. Harcon herkende de stem van kapitein Laos Braga, de Koninklijke Stadhouder in Nederhaven, die het Vernalische galjoen Zilverzeil had buitgemaakt en haar geheime lading – het raadselachtige ei – in zijn handen had gehouden. Als Braga zich in hoogsteigen persoon met de situatie bemoeide, dan kon je er donder op zeggen dat het ontzettend belangrijk was.

Harcon schoof zachtjes tot aan de rand van het strodak en gluurde in de nauwe steeg. Laos Braga was makkelijk te herkennen. Hij droeg een grote rode veer op zijn steek en op

de borst van zijn uniformjasje prijkten tientallen medailles. Braga marcheerde niet zoals de groep soldaten die achter hem aan liep, maar stond ietwat wankel op zijn benen en zag er behoorlijk slechtgeluimd uit, alsof hij nog niet helemaal hersteld was van een zware kater. Voor een kleine kroeg in de buurt van de haven bleef Braga staan. De naam van de kroeg kon Harcon niet lezen, maar op het houten uithangbord zag hij de kunstig uitgesneden afbeelding van een ekster. Wat zocht Braga daar? Harcon kon zich niet voorstellen dat de kapitein zich op dit moment met andere zaken zou bezighouden dan de zoektocht naar de raadselachtige lading van de Zilverzeil. Waren Lissanda en Valdemar misschien in die kroeg ondergedoken?

Braga schreeuwde een bevel, dat vanonder zijn grote walrusnors haast als een vloek klonk.

Twee soldaten stormden de kleine kroeg binnen. Uit de deuropening scheen licht de straat op, vergezeld door een wolk tabaksrook en de verschrikte kreten van de gasten. Er klonk gerinkel van flessen en kruiken die op de grond vielen of stukgeslagen werden. Laos Braga's grote, lijvige gestalte stapte nu ook de kroeg binnen.

'Waar is de waard?! Waar is die smerige pad?' bulderde Braga's stem.

Er kwam geen antwoord, alleen maar meer gekletter en glasgerinkel.

Braga's soldaten hadden zich in de steeg opgesteld. Enkelen van hen liepen om de huizen heen en zochten naar een manier om de kroeg te omsingelen, wat niet zo eenvoudig was aangezien de kleine huisjes heel dicht op elkaar waren gebouwd. Als de kinderen in deze kroeg waren ondergedoken, dan zou het ze wel erg heet onder de

voeten worden. De enige uitweg was nu nog over de daken. Harcon twijfelde niet langer. Hij kwam overeind en nam een aanloop. Met een afgemeten sprong overbrugde hij de nauwe steeg en landde aan de overkant op het dak van de kroeg.

‘Wat was dat?’ vroeg een van de soldaten beneden in de steeg.

‘Daar is iemand! Op het dak!’

Harcon had de grootste moeite om zich tegen te houden. Het dak van de kroeg was bezet met houten tegels en die kwamen los als hij zich probeerde vast te klampen en schoven weg onder zijn laarzen. Pas toen Harcon zich plat op zijn buik tegen het dak aandrukte, bleef hij stil. Hij hield zijn adem in en luisterde.

Uit de kroeg klonk nog steeds het gerammel van huisraad en nu en dan voelde Harcon hoe het dak onder zijn lichaam daverde van het geweld. Het leek wel alsof Braga en zijn mannen de hele inboedel overhoop haalden en alle deuren inbeukten.

Een van de soldaten had blijkbaar zijn aanvoerder verteld dat hij iemand op het dak had gezien, want niet zo ver onder de plek waar Harcon zich met zijn hele lichaam tegen het schuin aflopende dak drukte, werd een dakraam stukgeslagen en daar klonk Braga’s bulderende stem: ‘Rodius! Jij smerige spion! Je kunt niet ontsnappen! Geef je over of ik brand je miezerige kroeg af tot op de grond!’

De stem klonk zo ontzettend dichtbij dat Harcon vermoedde dat hij met de top van zijn laars de gevederde steek van Laos Braga zou kunnen aanraken. Uit voorzorg kroop Harcon heel voorzichtig een beetje hoger op het dak. Hij had de indruk dat Braga alleen maar op zoek was naar

de waard van de kroeg – een man die Rodius heette – en er niet van uitging ook de twee kinderen hier aan te treffen. In dat geval zou het behoorlijk roekeloos geweest zijn als Harcon de aandacht van de soldaten had getrokken. Zijn hersenen draaiden op volle toeren terwijl hij probeerde uit te vissen wat hij nu kon doen, voordat Braga zijn woorden in daden omzette.

Een eindje verder naar boven, dicht bij de nok van het dak, zag Harcon in het donker een luik dat bovendien openstond. Zonder meer kroop hij verder omhoog tot bij de opening en liet zich met zijn hoofd eerst naar binnen zakken. Het was stikdonker en terwijl hij naar binnen tuimelde, voelde Harcon hoe hij met zijn laarzen tegen iets aan botste, dat prompt met een dreun op de grond viel. Verrast voelde hij iets voorbij zijn hoofd fladderen, dat door het luik de vrijheid tegemoet vloog. Harcon zag dat het een klein vogeltje was en even schitterde daar in het maanlicht een schijnsel van gouden veren. Iemand kreunde in de duisternis.

‘Valdemar? Liss?’ fluisterde Harcon zachtjes.

Dat wat Harcon omvergegooid had, bewoog en antwoordde kreunend: ‘Wie bent u? Wat wilt u?’

Harcon wist bijna zeker dat hij de waard van de kroeg had gevonden, die zich hier in deze kleine, donkere bergplaats onder het dak had verstopt.

‘Vervloekte dwaas!’ schreeuwde Braga’s stem buiten. ‘Je hebt er zelf om gevraagd! We gaan je uitroken! Steek dit krot in brand!’

‘Als u de waard bent waarnaar Braga op zoek is, dan zit u hier als een rat in de val’, zei Harcon.

‘Wat kan u het wat schelen?’ kreunde de waard.

‘Nou, ik had gehoopt dat zich hier twee kinderen verscholen hadden, die ook op Braga’s lijstje staan’, antwoordde Harcon. De waard ging opzitten en in het zwakke maanlicht dat door het dakluik naar binnen scheen, kon Harcon een kleine spichtige man ontwaren, met krullend haar en een al net zo krullende sik op zijn kin. Op de vloer lag een luit, die hij waarschijnlijk in zijn handen had gehad toen Harcon hem in de nek viel.

‘U lijkt wel een woudloper’, merkte de waard op. Harcon had opvallend grijs haar dat in een lange dikke vlecht was samengebonden. Zijn zongebruinde huid was versierd met enkele bijzonder fijne tatoeages en om zijn hals droeg hij een ketting gemaakt van de klauwen en tanden van roofdieren.

‘Mijn naam is Harcon. Ik kom uit het Eeuwigwoud.’

‘Dan... dan bent u de man waar de kinderen het over hadden?’ zei de waard en zijn wenkbrauwen gingen verbaasd omhoog.

‘Waar zijn ze?’ vroeg Harcon. ‘Vertel me niet dat ze ook hier zijn!’

De waard schudde zijn hoofd. ‘Ze zijn uit de stad kunnen ontsnappen, langs een geheime vluchtweg. En u kunt ook maar beter uit Nederhaven weggaan. Braga is ook naar u op zoek!’

‘Dat weet ik. En u? Gaat u hier wachten tot het overwaait?’ Ondertussen kwam er een scherpe brandlucht door de kieren van de vloerplanken naar boven.

‘Nee... ik heb mijn voorbereidingen getroffen.’

De waard haalde iets vanachter zijn rug vandaan. In het maanlicht kon Harcon een ijzeren werpanker ontwaren, dat vast zat aan een lang stuk touw.

‘Aangezien u reeds hier bent, kunt u me misschien helpen?’ vroeg de waard.

‘Dat dient om schepen te enteren’, merkte Harcon op. ‘Ik heb een poosje als vrijbouter... de kost verdient.’

‘Wilt u dan zo goed zijn om deze enterhaak te gooien, zodat we naar de volgende huizen kunnen klimmen?’ vroeg de waard en hij duwde hem het touw met het anker in de armen. ‘Zorg ervoor dat het u van de eerste keer lukt om de haak ergens stevig achter te verankeren.’

Harcon ging staan om door het dakluik naar buiten te kijken. Zijn blik viel op een grote vogelkooi, die een groot deel van de kleine zolderkamer innam. De kooi was leeg. Blijkbaar had de waard alle vogels vrijgelaten, kort voordat Harcon zo onceremonieel binnenviel.

Buiten steeg een dichte rook op, die over het dak de lucht in walmde en Harcon alle zicht ontnam. Hij kon nog maar nauwelijks zien waar het volgende huis stond.

‘We moeten ons haasten’, hoestte hij half luid en hij wierp het anker in de richting waarin hij vaag de omtrek van een schoorsteen had kunnen onderscheiden.

‘Hoe meer rook, hoe beter’, zei de waard. ‘Als we geluk hebben, zal niemand ons kunnen zien.’

De enterhaak kaatste rinkelend tegen de stenen schoorsteen en kwam met een plof neer op het strodak eronder, waar de weerhaken grip vonden. Het was niet wat Harcon voor ogen had gehad, maar het anker leek vast genoeg te zitten om het gewicht van een volwassen man te kunnen dragen. Met een zeemansknoop maakte hij het uiteinde van het touw vast aan de dikke dakbalk net onder het luik. Toen keek hij naar de waard.

‘Na u’, zei de waard hoffelijk.

‘Bent u zeker?’

‘Heel zeker! Ik bedoel, we kunnen alleen maar hopen dat Braga’s mannen ons niet zien... en dat ze geen kruisbogen bij zich hebben...’

Harcon wierp een laatste blik op de waard en klom toen door het dakluik naar buiten. De rook sloeg in zijn gezicht en brandde in zijn ogen en mond. Harcon hield zijn adem in en ging aan het gespannen touw hangen. Met handen en voeten omklemde hij het dikke touw en klom zo als een aapje aan een tak vooruit. Het touw gaf wat mee onder zijn gewicht, maar toen hij halverwege was bleef het nog steeds strak gespannen. Snel en moeiteloos, zoals het een ervaren woudloper betaamde, bereikte Harcon het volgende huis. Hij ging op het strodak zitten en keek om zich heen.

De vlammen sloegen uit de ramen van de herberg en de rook walmdde al uit de ramen van de bovenste verdieping. De soldaten beneden in de steeg staarden naar de vlammen en schenen ook niet meer te kunnen zien wat er op het dak gebeurde.

Goed, bedacht Harcon. Laat jullie maar mooi verblinden door de vlammen.

Hij trok twee keer kort aan het touw en hoopte dat de waard dat als een signaal zou zien. Toen voelde Harcon hoe het touw in zijn hand zich weer opspande onder het gewicht van de waard. Na een hele poos dook eindelijk de magere gestalte van de waard op uit de rook. Hij had duidelijk meer moeite met klimmen dan Harcon, hoewel hij dezelfde techniek gebruikte. Bovendien had hij zijn luit op zijn rug gebonden en dat hielp ook niet echt bij het klauteren. Stukje bij beetje kwam hij dichterbij.

Ergens niet zo veraf klonk plots een luide klok.

‘Brand!’ schreeuwde iemand. ‘Brand! Brand!’

‘Sergeant!’ bulderde Braga’s stem door de steeg. ‘Ga kijken wie daar alarm slaat! En zeg dat er op bevel van de Stadhouder niet geblust wordt! We laten deze krocht tot op de grond afbranden!’

‘Jawel, kapitein!’ riep een plichtsbewuste stem.

Bij die woorden stopte de waard en bleef hij stil aan het touw hangen, alsof hij zich nu pas realiseerde dat zijn kroeg voorgoed verloren was. Harcon gaf een hevige snok aan het touw, zodat de waard weer in beweging kwam.

‘Ze zijn afgeleid!’ fluisterde Harcon. ‘Dit is onze kans!’

Beroet en bezweet bereikte de waard uiteindelijk het dak. Harcon hielp de man op het dak te klimmen. Daarbij knotste de luit hard tegen Harcons hoofd en klonk er een muzikale klank die ongetwijfeld ook beneden in de steeg te horen was.

‘Waarom heeft u dat ellendige ding meegenomen?’ siste Harcon.

‘De luit van mijn grootvader is mijn dierbaarste bezit, afgezien van mijn dochter’, zei de waard en hij gaf Harcon een blik die vertelde dat hij er niet verder over wenste te discussiëren.

Harcon zweeg dan ook en zuchtte hoofdschuddend.

‘Mijn arme kroeg’, zuchtte de waard terwijl hij zich omdraaide en naar de uitslaande vlammen keek. ‘Mijn arme rovende ekster...’

Een van de balken onder de verdieping begaf het met een hels gekraak en een wolk van rook en gensters steeg op.

‘Uw naam is Rodius, toch?’ vroeg Harcon.

‘Ja’, zuchtte de waard moedeloos. ‘Rodius Zonderland. De kroeg was nog van mijn grootvader.’

‘Dan bent u Vernaliër?’ vroeg Harcon, want hij wist dat Nederhaven en het eiland Merland vroeger bij Vernalia hadden gehoord. Tenminste tot het koninkrijk Armorië het eiland bezette, nu al meer dan twintig jaar geleden.

‘Ik heb geen land’, zei Rodius Zonderland. ‘Ik verafschuw het wanneer men met vlaggen gaat zwaaien en naar de wapens grijpt om zogenaamd voor *zijn land* te strijden. Koningen en grootgrondbezitters hebben misschien wel een land. Maar ik niet. Ik ben geen Vernaliër en geen Armoriër.’

‘En wat heeft u dan gedaan om Laos Braga zo woest te krijgen?’

Rodius Zonderland zuchtte. ‘Hij was deze ochtend in mijn zaak en wilde me verhoren over uw jonge reisgenoten, Liss en Valdemar, hoewel hij niet wist dat ze in De rovende ekster waren ondergedoken. En Braga kan het ook nu nog niet *weten*. Met een... met een truc zijn we erin geslaagd om hem dronken te voeren. Daarna hebben we hem weer laten gaan. Maar het spreekt vanzelf dat hij er ondertussen wel achter is gekomen dat hij zich niet vrijwillig een stuk in zijn kraag heeft gedronken en nu is hij teruggekeerd om me een lesje te leren. Het steekt Braga tegen dat De rovende ekster al honderd jaar nauw verbonden is met Nederhaven. Hij zou zonder aarzelen de hele stad platbranden op zoek naar vijanden en verraders.’

‘En waar zijn de kinderen nu?’ vroeg Harcon.

Rodius pakte de onderkant van de schort die hij nog steeds droeg om het roet en het zweet van zijn gezicht te wissen.

‘Ze zijn vast nog steeds op het eiland.’ Hij knikte met zijn hoofd en zijn sikje in de richting van de haven. In de gloed van de brandende kroeg zag Harcon nu voor het eerst dat

de waard opvallend rood haar had. 'Ziet u dat fregat in de havengeul? Dat is Braga's vlaggenschip, De Inquisiteur.'

Harcon herinnerde zich die vreselijke nacht toen ze met de kleine Louise in de vuurlijn van het fregat waren terechtgekomen. 'Absoluut. Ik heb al met haar kennismemaakt.'

'Er is een Vernalische oorlogsbodem onderweg om het fregat aan te vallen. Dat zal hopelijk Braga's aandacht afleiden. Tezelfdertijd zal een snel karveel de kinderen ophalen op een geheime plek en ze in veiligheid brengen.'

Harcon zweeg even en vroeg toen: 'Hoe komt het dat u daar zo zeker van bent? Hoe zou u dat allemaal kunnen weten? Volgens mij heeft u dit alles in elkaar gestoken.'

'Ik? O, nee! Naar mij zouden ze nooit luisteren. Maar de hoge magiërs van Vernalia hebben er alle belang bij dat Laos Braga de kinderen niet te pakken krijgt.' Rodius zuchtte even. 'Mijn dochter Yandra is met ze mee. Ik kan alleen maar hopen dat ook zij in veiligheid wordt gebracht.'

'En u? Zou u ook niet beter de benen nemen uit Nederhaven?'

'Ik weet het niet... jaren geleden heeft Laos Braga mijn vrouw gevangengenomen. Ze zit nog steeds opgesloten in de kerkers onder het fort. Als ik uit Nederhaven wegvlucht, dan is het alsof ik haar in de steek laat.'

Harcon knikte begrijpend. Ook hij had reeds met Braga's kerkers kennismemaakt.

Het vuur had zich ondertussen verspreid over de volledige bovenste verdieping van De rovende ekster. Het zou nu niet lang meer duren voordat het dak vuur vatte en de kroeg uiteindelijk instortte.

‘We gaan maar beter verder’, zei Harcon uiteindelijk. ‘De soldaten zijn nog steeds afgeleid door de brand, alsof u ieder ogenblik vanuit de vlammen tevoorschijn zou springen. Dit is het moment om het hazenpad te kiezen.’

‘Maar hoe moeten we hier ongezien weggkomen?’

‘Als het fregat van Braga nog deze nacht wordt aangevallen, zoals u beweert, dan kunnen we van de chaos gebruik maken om in de haven enkele boten los te maken. Eén ervan kunnen we gebruiken om weg te varen. En daar zal vast ook wel voldoende plek op zijn voor een tweede man.’ Rodius zuchtte bedroefd, terwijl een deel van het dak van zijn kroeg krakend instortte.

‘U moet nu beslissen’, zei Harcon. ‘Vaart u met me mee?’

2

Liss stopte met rennen en keek hijgend achterom. Nederhaven was nu helemaal uit het zicht verdwenen en het leek voorlopig veilig om even halt te houden. Het was na de middag en later op diezelfde dag zouden Harcon en Rodius elkaar op het dak van de brandende kroeg treffen. Valdemar en Yandra kwamen ook strompelend tot staan. Yandra Zonderland had op dat moment nog geen flauw idee dat haar thuis waar ze was opgegroeid die avond in rook zou opgaan.

Ze liepen op een zandweg die tussen de velden kronkelde. De gewassen waren geoogst en de stoppels stonden in de modder te wachten op de ploeg van het voorjaar. Ze waren alleen en er was geen enkele aanwijzing dat iemand hun ontsnapping uit de stad had opgemerkt en achter hen aan was gekomen. Het was bewolkt en na een poosje begon er een miezerige regen te vallen, die al snel overging in een ware stortbui. De drie klommen over een hek een weide in en konden schuilen onder een houten afdakje voor de dieren, die nu ongetwijfeld in hun warme stal stonden. Maar het was er droog en dat was het voornaamste. Er was een houten muurtje dat beschutting bood tegen de wind en er lag hooi op de grond zodat de jongeren niet in de modder hoefden te gaan zitten. Voor het eerst werden ze ook het lege gevoel in hun maag gewaar. Sinds ze deze ochtend uit

Nederhaven waren ontsnapt hadden ze niets meer gegeten en geen van hen had er aan gedacht om mondivoorraad mee te nemen.

‘Hoe ver is het nog naar Helderzand?’ vroeg Valdemar.

‘Ik denk dat we ongeveer halverwege zijn’, zei Yandra. ‘Als we doorzetten kunnen we er nog voor zonsondergang aankomen.’

‘Maar aangezien je vader zei dat het dorp verlaten is, zullen we er ook niets te eten vinden.’

‘We kunnen alleen maar hopen dat de persoon die ons moet oppikken zijn bericht ontvangen heeft’, zei Lissanda. ‘Anders... weet ik niet wat we moeten doen.’

Onder haar donkerblauwe kapmantel staarden twee amberkleurige ogen. De memolynx kroop uit zijn schuilplaats en klom op Lissanda’s schouder, waar hij zijn vacht uitschudde. Het vreemde diertje uit de jungle van Mezoravia was de reden waarom ze op de vlucht waren. Wie een memolynx bij zich had, kon gedachten lezen en leugens van waarheid onderscheiden. Dat hadden de kinderen ondertussen zelf ontdekt. De memolynx was wat er uit dat vreemde ei was gekomen. Hij was de geheime vracht van het verloren galjoen geweest. Afgezien van de donkere vlekken op zijn bruine vacht, die op symbolen leken, was het een eerder onopvallend diertje, dat ongeveer het midden hield tussen een kat en een aapje.

‘Dan houden we ons schuil tot er een boot komt’, beantwoordde Valdemar Lissanda’s vraag. ‘Yandra’s vader zei toch dat de aanlegsteiger daar vaak gebruikt wordt door mensen die ongezien in Merland willen komen? Dat zullen ook wel mensen zijn die Vernalia goedgezind zijn, en als we

zeggen dat Rodius Zonderland ons gestuurd heeft, zullen ze ons vast wel helpen.'

De regen hield gelukkig niet lang aan en even later konden de drie jongeren weer op pad. Het was te gevaarlijk om lang op dezelfde plek te blijven. Naarmate de zon stilaan naar het westen daalde, werd de omgeving wilder en ongerepter. Op sommige plekken had de natuur het pad helemaal ingepalmd en Liss, Valdemar en Yandra liepen voorbij de resten van wat ooit een herberg was geweest, maar waarvan nu alleen nog maar de muren overeind stonden. In het midden van de herberg stond een grote berk die dwars doorheen de verdieping was gegroeid. De lucht rook naar de zilte zee en er stond een stijve bries.

Onder de woekerende klimop vond Valdemar een stenen mijlpaaltje met daarop in verweerde letters:

HELDERZAND – 2 MIJL

Helderzand was niet meer dan een hoop vervallen huisjes die wanordelijk door elkaar stonden, als een hoop wrakhout door een vloedgolf op de kust geworpen. De vuurtoren stond nog steeds koppig overeind op een rots een eindje van de kust. Maar het licht was gedoofd, net zoals het leven in wat ooit vast een bruisend vissersdorpje was geweest. Verder naar het oosten lagen rotsen waar de golven met donderend geraas tegenaan beukten. Buiten het krijzen van de meeuwen, die zich tussen de rotsen tegoed deden aan aangespoelde schaaldieren, was er geen teken van leven. Terwijl ze tussen de ruïnes liepen, werden Liss, Valdemar en Yandra aangestaard door honderden lege ramen en deuren. Doorheen de jaren hadden stormen en hoogtij hier lelijk huisgehouden. Er was geen enkel luik dat nog met al

zijn scharnieren vastzat en de meeste daken waren, net zoals de bewoners, met de noorderzon vertrokken.

‘Ik verga van de honger’, zeurde Valdemar terwijl hij met beide handen zijn knorrende lege maag omklemde.

‘Als we het karveel vinden dat Yandra’s vader heeft beloofd, zullen we vast wel te eten krijgen’, zei Liss.

Aan de andere kant van het dorpje, bij de kustlijn, lag de steiger waar, volgens Rodius Zonderland, de schepen aanmeerden die dat liever niet onder de neus van kapitein Braga en zijn soldaten deden. De steiger was ook niet in dezelfde erbarmelijke staat als de rest van Helderzand. Hier en daar waren planken in het dek vervangen en verschillende steunbalken waren gloednieuw.

De zon was nu helemaal onder en het werd stikdonker. Alleen een dunne halve maan zorgde voor een klein beetje licht. De kinderen gingen een vissershut binnen die in de buurt van de steiger stond. Het dak was weg en ze zouden niet veel beschutting hebben als het weer zou gaan regenen, maar ze moesten in de buurt blijven voor wanneer het karveel zou opdagen.

‘Een van ons moet de wacht houden’, zei Valdemar.

‘We houden best om de beurt de wacht’, stelde Lissanda voor. ‘Zo hebben we allemaal de kans om voldoende te rusten.’ Ze plukte drie stengels dor duingras, maakte er eentje heel kort en hield ze vervolgens in haar gesloten vuist zodat ze allemaal even lang leken.

Valdemar en Yandra trokken elk een sprietje, waarna ze allemaal hun hand openden. Lissanda had het kortste eind, maar dat deerde haar niet. Wie als eerste de wacht moest optrekken, kon achteraf ook langer slapen.

Terwijl Valdemar en Yandra in de vissershut een plekje opzochten dat min of meer droog was, ging Liss in de vensteropening zitten en staarde ze van daaruit over de donkere golven. De memolynx kroop zacht en warm op haar schouder en Liss kon een zachte stem horen in haar hoofd. De sterrenhemel was adembenemend. Een uitbarsting van planeten, kometen en sterrennevels die haar een ontzettend nietig gevoel gaf. Hier beneden waren twee landen in oorlog, terwijl de oneindigheid van het heelal er geen sikkepit om gaf of beide volkeren elkaar uitroelden. Het waren niet haar eigen gedachten, maar de stem van de memolynx die met haar leek te praten.

‘Eigenlijk zouden we je een naam moeten geven’, zei Liss terwijl ze het diertje aaide.

Nu ze stilaan weer tot rust kwam, voelde ze de vermoeidheid zwaar doorwegen en haar oogleden leken wel zware luiken. Het kostte haar al haar kracht om ze open te houden.

Ze schrok wakker uit een nare droom waarin ze getuige was van haar eigen executie. Op het moment dat de bijl met een droge klap neerkwam, sloeg ze haar ogen op en ze zuchtte opgelucht. Maar de klap van de bijl leek nog na te zinderen over het duistere spookdorp Helderzand. Nee, het was geen bijl. Ze hoorde wel degelijk ratelende knallen zoals het vuurwerk dat de Oostlingen afstaken wanneer ze de Jaarwende vierden. De horizon op zee lichtte met oranje flitsen op. Het leek wel onweer dat mijlenver vervaarlijk woedde, maar dan zou het gerommel zwaarder geweest zijn.

Liss slaakte bijna een gil toen ze een hand op haar schouder voelde. Valdemars gezicht werd vaal verlicht door